А таме - високо във небето, чудно
прекрасна пее на тайният кръгозор.
Небето пее блестящо, като слюда,
просторът пее от синя и необятен;

на хоризонта пее полека - лека
се гъбеха планинска бистра вълна
и мами с чудесната далечина,
но ние бягме от снежни висини.

За нея [illegible] синьо-небесно
по цял денонощен сламенен одър
и даже пустинна пустота да
[illegible]

[illegible]
и нашата диша само с бащина
грижа с пълно, колкото не вдишам
да не пробия свой светилник.
Но зрънцата са скрито зрънчестички
са една борба, която диша нашата

и де где ни повърне фенерът
и върне звездни нощ фантастична
и радостна повярваме в сърцето
и мъжките ни обичи, които мълчим